

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce **M. D.**, zastoupeného JUDr. Ivou Kuckirovou, advokátkou, se sídlem Starobrněnská 690/20, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení a) N. D.; b) Z. K., DiS., zastoupené Mgr. Denisou Šmídovou, advokátkou, se sídlem Kobližná 53/24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2015, č. j. JMK 69821/2015, sp. zn. S-JMK 42442/2015 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení a) a b) **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 3. 8. 2015 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2015, č. j. JMK 69821/2015, sp. zn. S-JMK 42442/2015 OÚPSŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno v části textu výrok rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru stavebního řádu a obecního živnostenského úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 10. 2. 2015, č. j. MUBR 10190/2015, sp. zn. MUBR-S 2657/2014 OSŘOŽÚ/VI-330 (dále jen „dodatečné povolení stavby“), kterým bylo vydáno (ve znění napadeného rozhodnutí) podle § 129 odst. 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, na žádost stavebníka – osoby zúčastněné na řízení b) dodatečné povolení na stavbu „*oplocení pozemku p. č. 279, 280 Lednice, Sídl. Osvobození č.p. 580*“ (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. 279, 280 v katastrálním území Lednice na Moravě, provedené bez územního rozhodnutí. Podle dodatečného povolení stavby stavba obsahuje: „*pozemky p. č. 279 a p. č. 280 budou oploceny betonovými dílci v betonových sloupcích, přičemž oplocení na hranici s pozemkem p. č. 282 je již provedeno a to tak, že do vzdálenosti 6,10 m od stávajícího rodinného domu na pozemku p. č. 279 je provedeno do výše 2,0 m, dále navazuje oplocení do výše 1,75 m až k hranici s pozemkem p. č. 1781/1. Na hranici s pozemkem p. č. 1781/1 bude provedeno oplocení do výše 1,75 m. Betonové desky jsou, resp. budou osazeny do betonových sloupků ukotvených pomocí polosuché betonové směsi. Osová vzdálenost mezi sloupky je 2000 mm.*“ Dodatečným povolením stavby byly také stanoveny podmínky pro dokončení stavby. Napadeným rozhodnutím bylo co do merita věci dodatečné povolení stavby potvrzeno a odvolání žalobce proti němu bylo zamítnuto.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné a vymezuje 6 žalobních námitek, a to konkrétně, že 1.) žalobce byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k odstranění původního plotu; 2.) stále nebyly dostatečně vypořádány námitky osoby zúčastněné na řízení a) týkající se poškození izolace domu a terasy a zatékání vody pod základy; 3.) rozhodnutí je stále nepřezkoumatelné – stavební úřad opět konstatoval, že stavebník prokázal, že stavba není v rozporu s ustanovením § 129 odst. 3 stavebního zákona, ale stále nijak nespecifikoval, jak konkrétně stavebník prokázal splnění podmínek zakotvených v tomto ustanovení; 4.) rozhodnutí není možné vykonat, protože plot není možné dostavět v souladu se zákonem; 5.) z rozhodnutí stále není zřejmé, zda vytyčovací náčrt vypracovaný K. K., ověřený Ing. M. O., zemědělskou inženýrkou, byl podkladem pro rozhodnutí a zda s ním měli být účastníci řízení seznámeni; 6.) správní spis není veden v souladu se zákonem. Na základě uvedených žalobních námitek se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a požaduje uhrazení náhrady nákladů soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 16. 10. 2015, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný s odkazem na obsah napadeného rozhodnutí i dodatečného povolení stavby, stejně tak s odkazem na obsah celé předložené spisové dokumentace, obsáhle argumentačně polemizuje s jednotlivými žalobními námitkami, přičemž jednoznačně konstatuje, že každá z nich je bezdůvodná, pročež navrhuje zamítnutí žaloby.

[4] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

[5] Na nařízeném soudním jednání dne 8. března 2017 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích, osoba zúčastněná na řízení a) přednesla své stanovisko, ve kterém se zcela ztotožnila s právním názorem žalobce a osoba zúčastněná na řízení b) se naopak ve svém stanovisku zcela ztotožnila s právním názorem žalovaného.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[6] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[7] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

[8] K žalobní námitce č. 1) tedy, že žalobce byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k odstranění původního plotu, zdejší soud úvodem zdůrazňuje, že předmětem tohoto soudního řízení je přezkum dodatečného povolení stavby nazvané „*oplocení pozemku p. č. 279, 280 Lednice, Sídlnice, Osvobození č.p. 580*“. Předmětem tohoto soudního přezkumu je toliko posoudit, jestli uvedená stavba tzv. nového plotu splnila všechny zákonem stanovené požadavky na to, aby mohla být legálně dodatečně povolena. Předmětem tohoto soudního řízení tedy v žádném případě není a ani nemůže být přezkum odstranění jakékoliv jiné původní stavby (zde plotu původního). Zdejší soud tedy v tomto soudním řízení nemůže posoudit, jestli již odstraněný plot byl z nejrůznějších důvodů vhodnější, estetičtější apod., jelikož tato otázka jednoduše není předmětem tohoto soudního řízení. Nadto zdejší soud pro úplnost uvádí, že podle ustanovení § 128 odst. 1 věta první stavebního zákona platí, že „*Vlastník stavby je povinen ohlásit stavebnímu úřadu záměr odstranit stavbu, s výjimkou staveb uvedených v § 103, nejde-li o stavbu podle § 103 odst. 1 písm. e) bodů 4 až 8 nebo stavbu, v níž je obsažen azbest.*“ Ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) bod 14 stavebního zákona stanoví, že „*Stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavby oplocení.*“

Z uvedeného vyplývá, že k odstranění původní stavby oplocení nebylo třeba žádné autoritativní rozhodnutí stavebního úřadu, a ani nebylo třeba toto odstranění mu ohlásit. Žalobní námitka **není důvodná**.

[9] K žalobní námitce č. 2) tedy, že stále nebyly dostatečně vypořádány námitky osoby zúčastněné na řízení a) týkající se poškození izolace domu a terasy a zatékání vody pod základy, zdejší soud musí úvodem připomenout dikci ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., které vymezuje žalobní legitimaci v tomto soudním řízení. Podle předmětného ustanovení: „*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*“

[10] Podle zdejšího soudu z citovaného ustanovení vyplývá, že musí být z každé námitky uplatněné v žalobě zřejmé, jakým způsobem byl žalobce ve vztahu k dané námitce žalobou napadeným rozhodnutím nebo řízením, které mu předcházelo, zkrácen na svých právech. Tento právní názor potvrzuje i dosavadní judikatura správních soudů. Již Vrchní soud v Praze ve vztahu k předchozí právní úpravě správního soudnictví, která byla v tomto ohledu založena na obdobných principech, v rozsudku ze dne 17. 5. 1999, č. j. 6 A 95/94 – 87, judikoval, že žalobce se může ve správním soudnictví domoci ochrany jen proti porušení těch vlastních práv, na nichž byl vydaným rozhodnutím sám zkrácen, žalobce tedy před správním soudem není oprávněn např. k tomu, aby si žalobou osvojil námitky třetích osob, uplatněné v řízení správním a týkající se porušení práv těchto osob, tím spíše tam, kde taková třetí osoba sama žalobu nepodala. Obdobně Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 15 Ca 144/2005 – 83, uvádí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může žalobce namítat pouze porušení svých práv, a nikoliv také práv jiného subjektu nebo veřejného zájmu, pokud nejde o subjekt, kterému ve správním řízení zvláštní zákon přiznává oprávnění prosazovat a obhajovat zájmy společnosti. Proto žalobce v řízení o žalobě nemůže namítat ani porušení práv jiných osob zúčastněných na řízení, a to i kdyby měly stejný zájem na vyhovění žalobě. Konečně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 – 67 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 379/2004 Sb.), konstatoval, že žalobce může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních. Konečně ke stejným závěrům dospěl opětovně Nejvyšší správní soud i např. v rozsudku ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008-103 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 2256/2011 Sb.). Zdejší soud k uvedené žalobní námitce na základě výše uvedeného shledává, že se tato námitka týká toliko práv třetí osoby – osoby zúčastněné na řízení a) – a je nerozhodné, že se jedná o bývalou manželku žalobce a také je nerozhodné, že má žalobce s touto osobou zúčastněnou na řízení stejný právní zájem. K uplatnění této žalobní námitky, tedy že nebyly vypořádány odvolací námitky osoby zúčastněné na řízení a), žalobce **není vůbec aktivně věcně legitimován**.

[11] Zdejší soud však pro úplnost uvádí, že všechny námitky, které uvedl ve svém odvolání přímo žalobce, byly žalovaným v napadeném rozhodnutí řádně vypořádány a s jejich odůvodněním soud zcela souhlasí. K otázce zastínění zahrady soud zcela odkazuje na stranu 4

dodatečného povolení stavby a na stranu 9 napadeného rozhodnutí, kde se správní orgány s odkazem na znalecký posudek zpracovaný Ing. T. N., Ph.D., soudním znalcem v oboru ekonomika, odvětví: ceny a odhady se specializací na porosty – zemědělské, ovocnářské a zahradnické kultury, včelstva, včelíny a jejich vybavení; a v oboru zemědělství, odvětví: ovocnářství a zahradnictví a odvětví včelařství, jasně vypořádaly s námitkou zastínění zahrady dodatečně povolovanou stavbou. Zdejší soud pak podává, že podle znaleckého posudku o stanovení míry zastínění zahrady betonovým plotem, jak je založen v předložené spisové dokumentaci pod č. j. MUBR 79642/2014, jednoznačně vyplývá závěr znalce, že „*Na základě modelovaných situací v různých obdobích roku a na základě místního šetření podloženého fotodokumentací lze konstatovat, že hodnoty zastínění pozemku nepřekračují obvyklou míru a možnost využití pozemku není tímto stavem významně negativně ovlivněna. Nově vzniklá situace umožňuje na zastíněné části pozemku pěstovat jiné druhy bylin a dřevin než je v lokalitě běžné, a mnohdy i zahradnický významnějších, než jsou v lokalitě obvykle pěstovány.*“ Žalobce ani v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení soudního nepředložil žádný relevantní důkaz, kterým by předložený znalecký závěr vyvrátil. Soud za této procesní situace, při vědomí existence znaleckého posouzení dané věci, nevidí žádného důvodu se od závěru správních orgánů stran zastínění zahrady žalobce jakkoliv odchýlit.

[12] K námitce týkající se zatékání vody pod základy rodinného domu žalobce zdejší soud konstatuje, že i s touto námitkou se správní orgány řádně vypořádaly, a to na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, a soud dodává, že žalobce vždy v průběhu správního řízení spojoval zatékání vody pod základy jeho rodinného domu s odstraněním původního plotu (*kauzální nexus*). Nicméně, jak již soud uvedl výše, předmětem tohoto soudního řízení je posouzení zákonnosti dodatečného povolení stavby nového oplocení, nikoliv přezkum odstranění původního plotu. Tudíž tato žalobní námitka není relevantní pro nynější posouzení věci soudem. Soud může toliko dodat, že jestliže se žalobce domnívá, že při odstraňování stavby původního plotu došlo k poškození jeho majetku (kvůli zatékání vody pod základy jeho rodinného domu), má možnost tuto svou deklarovanou újmu řešit soukromoprávní cestou.

[13] Konečně stran námitky žalobce ohledně výskytu plísně na terase a zahradě zdejší soud shledává, že tato námitka byla stavebním úřadem vypořádána na str. 6 dodatečného povolení stavby a žalovaný se k této námitce také vyjádřil na str. 6, 7 a 9 napadeného rozhodnutí. Zdejší soud se na základě předložené spisové dokumentace zcela ztotožňuje se závěry správních orgánů, že ve vztahu k vzdušnosti terasy a obecně zahrady nelze spatřovat rozdíl mezi původním zděným oplocením a novým betonovým oplocením, jelikož zahrada žalobce je dle dokumentace dostatečně široká (cca 9 m) a dostatečně dlouhá (cca 23 m) na to, aby v ní kolem oplocení mohl volně proudit vzduch, což je podle soudu patrné i z fotografií založených v předložené spisové dokumentaci. K užívání terasy pak soud dodává, že stavební úřad jasně konstatoval (a s jeho závěrem se soud opět ztotožňuje), že na úrovni terasy byla i před stavbou betonového oplocení zídka z vápenopískových cihel, která byla o cca 0,15 m nižší, než nové oplocení. Podle soudu je zřejmé, že 15 cm rozdíl nemůže užívání terasy stran výskytu plísně zásadně ovlivnit. Žalobce pak opět v průběhu správního řízení ani řízení soudního nedodal byt' jen jediný relevantní důkaz, kterým by své tvrzení podložil. Správní orgány tak zcela zákonně vypořádaly všechny odvolací námitky žalobce, pročež soud shledává, že žalobní námitka je **nedůvodná**.

[14] K žalobní námitce č. 3), tedy, že stavební úřad opět konstatoval, že stavebník prokázal, že stavba není v rozporu s ustanovením § 129 odst. 3 stavebního zákona, ale stále nijak nespecifikoval, jak konkrétně stavebník prokázal splnění podmínek zakotvených v tomto ustanovení, zdejší soud konstatuje, že ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona stanoví: „*Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.*“

[15] Na základě předložené spisové dokumentace zdejší soud shledává, že stavební úřad na str. 3 dodatečného povolení stavby uvedl, že stavebník – osoba zúčastněná na řízení b) – jasně prokázal, že stavba je v souladu s územním plánem obce Lednice, což správně ověřil a potvrdil také žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí. Ze spisové dokumentace také vyplývá, že stavba oplocení není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje a omezuje a konečně z předložené spisové dokumentace také jednoznačně vyplývá, že se stavební úřad na str. 4 dodatečného povolení stavby (a také žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí) zabýval splněním podmínek (požadavků) ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, a také splněním požadavků podle § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, a s jeho závěry mj. stran zachování charakteru stavby a s závěrem, že umístěním stavby nedojde ke zhoršení kvality prostředí a hodnoty území soud zcela souhlasí. Soud také dodává, že k posouzení této otázky je ve správním spise založeno závazné stanovisko orgánu ochrany památkové péče ze dne 28. 8. 2013, č. j. MUBR 56 343/2013-411/Ha, sp. zn. MUBR-S 56165/2013 OŠKMS, ve kterém se dotčený orgán k povolované stavbě vyjádřil souhlasně. Zdejší soud zcela v souladu se závěry správních orgánů, na základě předložené spisové dokumentace a mj. i po důkladném prostudování předložené fotodokumentace shledává, že oplocení postavené z betonových dílců (tak, jak bylo provedeno stavebníkem) je v současnosti zcela běžnou konstrukcí a dodatečně povolovaná stavba oplocení jako taková nenarušuje charakter území, ani nikterak nezhoršuje kvalitu bydlení v dané lokalitě. Správní orgány se podle právního posouzení soudu otázkou splnění zákonných předpokladů ze strany stavebníka řádně, zákonně a přezkoumatelně zabývaly a soud nemá jejich závěrům cokoliv vytknout. Uvedená žalobní námitka **je nedůvodná.**

[16] K žalobní námitce č. 4), tedy, že rozhodnutí není možné vykonat, protože plot není možné dostavět v souladu se zákonem, jelikož žalobce nikdy nesvolil, aby byl plot dostavěn z jeho pozemku, což je v daném případě nezbytné a k námitce žalobce, že mělo být v daném případě postupováno v souladu s ustanovením § 141 stavebního zákona, zdejší soud konstatuje následující.

[17] Ustanovení § 141 odst. 1 stavebního zákona stanoví: „Pro vytvoření podmínek k provedení stavby nebo její změny, nutných zabezpečovacích prací, nezbytných úprav, udržovacích prací a k odstranění stavby nebo zařízení může stavební úřad uložit těm, kteří mají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním pozemkům či stavbám na nich, aby umožnili provedení prací ze svých pozemků nebo staveb, pokud mezi zúčastněnými osobami nedošlo k dohodě. Účastníkem řízení je ten, v jehož prospěch má být povinnost uložena, a ten, z jehož pozemku nebo stavby mají být práce prováděny.“

[18] Ustanovení § 18c odst. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, stanoví: „Při spojení stavebního řízení s řízením podle § 141 stavebního zákona se samostatným výrokem stanoví podrobnosti opatření na sousedním pozemku nebo stavbě (druh prací, rozsah záboru, doba trvání prací).“

[19] Zdejší soud zdůrazňuje, že citovaná právní úprava upravuje „tradiční“ institut stavebního práva, kdy dochází k omezení sousedů v důsledků provádění staveb, přičemž je stanoveno, kdy pro provádění taxativně vyjmenovaných činností **může stavební úřad** (jedná se tedy o fakultativní, nikoliv obligatorní institut) uložit vlastníkům sousedních pozemků a staveb povinnost trpět provedení těchto prací z jejich pozemků nebo staveb a kdo je účastníkem takového řízení. Jedná se tedy o oprávnění (nikoliv povinnost) stavebního úřadu stanovit i v dodatečném povolení stavby podmínky, za kterých může být stavba realizována i ze sousedních pozemků. Jak vyplývá z dodatečného povolení stavby, tak i z napadeného rozhodnutí, tak v nyní přezkoumávané věci stavební úřad ani žalovaný neuložil žalobci či kterémukoliv jiným sousedům povinnost ve smyslu citovaného ustanovení. Žalobce namítá, že kvůli absenci uložení této povinnosti je stavba fakticky nerealizovatelná a podmínky dodatečného povolení stavby pak nevykonatelné. S tímto názorem však zdejší soud nemůže souhlasit. Z předložené spisové dokumentace (konkrétně ze souhrnné průvodní zprávy ověřené stavebním úřadem dne 10. 2. 2015) vyplývá, že dodatečně povolované oplocení bude tvořeno betonovými sloupky, mezi které budou osazeny betonové desky rozměrů 500/2000/40 mm a 250/2000/40 mm, z čehož vyplývá, že výška každého jednotlivého pásu je tedy 500 mm nebo 250 mm, při celkové výšce plotu 2000 mm, resp. 1750 mm. Z předložené spisové dokumentace je tak podle soudu patrné, že při stavbě oplocení (a při samotné technologii stavby) dochází k postupnému „zasouvání“ těchto pásů, a toto by při realizaci stavby umožňovalo bezproblémové průběžné zajišťování budovaného oplocení z obou stran a to výhradně z pozemku stavebníka, a i to, že případná nutnost odstraňování „nějakého lepidla“ (jak tvrdí žalobce, a jehož použití není podle soudu vůbec podloženo předloženou spisovou dokumentací) by byla technicky realizovatelná pouze z pozemku stavebníka. Zdejší soud závěrem dodává, že vzhledem k výšce plotu je i jeho údržba možná toliko z pozemku stavebníka, a to např. pomocí žebříku. Zdejší soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že v přezkoumávané věci není žádný důvod pro aplikaci ustanovení § 141 odst. 1 stavebního zákona a uvedená žalobní námitka je tak **nedůvodná**.

[20] K žalobní námitce č. 5), tedy, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda vytyčovací náčrt vypracovaný K. K., ověřený Ing. M. O., zemědělskou inženýrkou, byl podkladem pro rozhodnutí a zda s ním měli být účastníci řízení seznámeni, zdejší soud konstatuje následující.

[21] Ustanovení § 129 odst. 2 věta sedmá stavebního zákona stanoví: „*Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí.*“

[22] Ustanovení § 86 odst. 2 stavebního zákona stanoví: „*K žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí a) doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, b) závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo jiné doklady podle zvláštních právních předpisů, nevydává-li se koordinované závazné stanovisko podle § 4 odst. 7 nebo o závazné stanovisko vydávané správním orgánem, který je příslušný vydat územní rozhodnutí, c) stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, d) smlouvy s příslušnými vlastníky veřejné dopravní a technické infrastruktury nebo plánovací smlouvu, vyžaduje-li záměr vybudování nové nebo úpravu stávající veřejné dopravní a technické infrastruktury, e) dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, která obsahuje průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, výkresovou dokumentaci a dokladovou část.*“

[23] Z citované právní úpravy podle právního posouzení zdejšího soudu vyplývá, že stavební zákon nepředepisuje předložení vytyčovacího náčrtu ani jiného podkladu vyhotoveného podle zákona o zeměměřičství. Nejedná se tedy o obligatorní podklad pro vydání dodatečného povolení stavby, ale v daném případě se jedná o fakultativní odborný podklad sloužící k ověření prostorového umístění prováděné stavby, tedy oplocení. Předmětný vytyčovací náčrt zpracovaný K. K., a ověřený oprávněným zeměměřickým inženýrem – Ing. M. O. – dne 31. 5. 2013, pod č. 100/2013, byl, jak je patrné z předložené spisové dokumentace, od samého počátku součástí správního spisu. Žalovaný již v původním odvolacím rozhodnutí (kterým rušil první dodatečné povolení stavby) ze dne 1. 8. 2014, č. j. JMK 66785/2014, konstatoval, že tento vytyčovací náčrt je založen ve spise. Žalobce měl následně možnost se s tímto podkladovým materiálem seznámit, a to jak v rámci dvou ústních jednání, tak kdykoliv v průběhu řízení formou nahlížení do spisu, a tak konečně i v rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) – srov. poučení v textu opatření stavebního úřadu ze dne 12. 11. 2014, č. j. MUBR 79802/2014. Stavební úřad pak konečně i v dodatečném povolení stavby jasně uvedl, že vytyčovací náčrt byl předložen pro posouzení věci stavebníkem. Z výše uvedeného je podle soudu zcela zřejmé, že účastníci řízení byli o založení tohoto podkladu ve správním spise obeznámeni (a to včetně žalobce), pročez je uvedená žalobní námitka **nedůvodná**.

[24] K žalobní námitce č. 6.), tedy, že správní spis není veden v souladu se zákonem, zdejší soud shledává, že ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu stanoví: „*V každé věci se zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.*“

[25] Na základě předložené spisové dokumentace soud konstatuje, že správní spis je veden zcela zákonně, v souladu se standardy vedení spisové dokumentace v obdobných typech řízení, každá složka spisového materiálu obsahuje sběrný arch spisu, kde jsou začíslovány a seřazeny všechny jednotlivé podklady pro vedení správního řízení a tato číselná řada je nepřerušena a nic nevypovídá o tom, že by jakkoliv bylo se spisy správními orgány manipulováno. Nadto je z předložené spisové dokumentace patrné, že je vedena elektronická evidence spisu (viz výpis ze spisové služby GINIS založených v předmětných správních spisech), a každý jednotlivý dokument je opatřen svým unikátním čárovým kódem, což prakticky vylučuje manipulaci se spisovým materiálem. Zdejší soud také zdůrazňuje, že s uvedenou námitkou se zcela řádně, zákonně a přesvědčivě vypořádal již žalovaný na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, na jehož závěry soud zcela odkazuje. Žalovaný jednoznačně v napadeném rozhodnutí specifikoval, že mu v odvolacích řízeních byly předloženy fotografie předložené žalobcem a v jakém konkrétním počtu. Zdejší soud v řízení mj. také vycházel z fotografií předložených žalobcem, které jsou založeny ve správním spisu, a nic nesvědčí o tom, že by s těmito fotografiemi bylo jakkoliv manipulováno. Zdejší soud pak konečně dodává, že zásadním vizuálním důkazem je v řízení o dodatečném povolení stavby ohledání na místě, které je ve smyslu ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona povinné, a které stavební úřad provedl, a to konkrétně ve dnech 9. 12. 2014 a 11. 3. 2014. Fotodokumentace předložená účastníky řízení je tak toliko podpůrným materiálem v řízení, nikoliv v žádném případě klíčovým dokladem o faktickém stavu v území.

[26] Krajský soud konstatuje, že dle jeho přesvědčení, správní spis dává ve všech souvislostech, věrný a kompletní přehled o všech úkonech, které ve věci dodatečného povolení stavby stavební úřad i žalovaný provedli. Nic nenasvědčuje tomu, že by stavební úřad či žalovaný jakkoliv s předmětem správního řízení manipulovali či nadřizovali stavebníkovi [osobě zúčastněné na řízení b)] či chybně vedli spisovou dokumentaci. Uvedená žalobní námitka je tak **nedůvodná**.

V. Shrnutí a náklady řízení

[27] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce v meritu věci zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[28] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

[29] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, protože soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, nebylo proto možné jim přiznat právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jim žádné náklady ve smyslu § 60 odst. 5 věta první s.ř.s. nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. března 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu